

● Mustafa İmir

Eylül Hüzünü

Öyle bir geldi ki üstüme Eylül
Gölge bir armağan, güneş bir ödül
Ne gündüzü sıcak ne gece serin
İlk bahardan kalan son temsilci gül

Yeşillerde yer yer Eylül sarısı
Göç yolunda göçmen kuşun yarısı
Tohumları dolgun, meyvası olgun
Kovana son sefer yapar arısı

Ömrün son baharı olmalı dingin
Kaygısız anılar güz kadar zengin
Yaşanmış baharlar, aşılmış kışlar
Söylenmez, dinlenmez görüşler engin

Nedense çevre bir durgun görünür
Yel dağa takılır, bulut sürünür
Havada telaşsız son bir hazırlık
Eylülde sebepsiz hüzne bürünür

Gazelle örtülür ömrün yolları
Dizlere salınır yorgun kolları
Ağır ağır geçer Eylülde zaman
Giderek uzarken çocuk yılları

Hayatın sayımı Eylülde başlar
Dilek derinleşir, arzu yavaşlar
İnceden inceye kaygı dalgası
Hatıralardaki uzayan kışlar

Hatırda tülленir mehtaplı gece
Yarı yaşanmış aşk artık görece
Toplayıp çıkardım Eylülle çarptım
Kim de derse desin hayat bilmece

Fırıl fırıl geçen yılların özü
Damıtılır. Eylül söyler son sözü
Yarı yaz yarı kış bir Eylül günü
Gazellere yansır hayatın yüzü

İMİR senelerin izini sürdü
Eylüllerde kışa hazırlık gördü
Ne akıntılarda kulaç salladı
Sığınağı hayat kendisi ördü

